

ΟΜΑΔΑ ΧΟΡΟΥ "ΟΚΤΑΝΑ"

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 22 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΩΡΑ 9.00 Μ.Μ.

ΧΟΡΟΘΕΑΤΡΟ "ΟΚΤΑΝΑ"

Ιδρύθηκε το 1990 από τον 23χρονο τότε Κώστα Ρήγο, μαθητή της Κρατικής Σχολής Ορχηστρικής Τέχνης. Η πρώτη, ήδη, εμφάνιση της ομάδας τον Απρίλιο της ίδιας χρονιάς στο Αθηναϊκό Δημοτικό Θέατρο, με τη χορογραφία "Σώμα θυμίου", άφησε εξαιρετικές εντυπώσεις και δημιούργησε μεγάλες ελπίδες για τη συνέχεια, ελπίδες που η "Οκτάνα" δε διέψευσε, καθώς πολύ σύντομα αναδείχθηκε σε μία από τις ελάχιστες σημαντικές χοροθεατρικές ομάδες που διαθέτουμε και ο Κώστας Ρήγος σε έναν από τους πιο ευφάνταστους και εύγλωτους έλληνες χορογράφους.

Το Μάιο του 1990, η "Οκτάνα" τιμάται με το Β' βραβείο του διαγωνισμού χορογραφίας "Ραλλού Μάνου" για το έργο "Μήπως είστε της εκδρομής;", ενώ το 1992, στον ίδιο διαγωνισμό, αποσπά πλέον το Α' βραβείο με το "Άντε, καλημέρα". Το 1994, εκπροσωπεί την Ελλάδα στην "Μπιενάλε Νέων Δημιουργών" της Λισαβόνας με τους "Γάμους" του Στραβίνσκι, πάντα σε χορογραφία Κώστα Ρήγου. Τον περασμένο Απρίλιο συμμετείχε με την "Άλκιστι" στη βραδιά "Τραγικές ηρωίδες εμπνέουν σύγχρονους έλληνες χορογράφους" του Μουσικού Αναλογίου, στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών.

Το έργο "Δάφνις και Χλόη", με το οποίο ο Κώστας Ρήγος και το Χοροθέατρο "Οκτάνα", μετά το Στραβίνσκι, επανέρχονται σε έναν κλασικό του 20ού αιώνα - το Μορίς Ραβέλ, αυτή τη φορά - πρωτοπαρουσιάστηκε το Φεβρουάριο του '95, σε σειρά παραστάσεων, στο θέατρο "Αποθήκη", για να προκαλέσει τον ενθουσιασμό του κοινού, να συγκεντρώσει τον ομόφωνο έπαινο της κριτικής και να θεωρηθεί ως η ωριμότερη δουλειά της διαρκώς εξελισσόμενης ομάδας και του Κώστα Ρήγου και ως μία από τις πληρέστερες της σύγχρονης ελληνικής χορογραφικής πραγματικότητας.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΑΡΗΓΙΑΝΝΗΣ

Χ Ο Ρ Ο Θ Ε Α Τ Ρ Ο

" Ο Κ Τ Α Ν Α "

"Δάφνις και Χλόη"

Χορογραφίες : Κώστας Ρήγος

ΧΟΡΟΘΕΑΤΡΟ "ΟΚΤΑΝΑ"

Μορίς Ραβέλ "ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ"

(Χορογραφική συμφωνία σε τρία μέρη, με χορωδία,
βασισμένη στο ομώνυμο μυθιστόρημα του Λόγγου)

ΧΟΡΟΓΡΑΦΙΑ— ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ	:	Κώστας Ρήγος
ΣΚΗΝΙΚΑ	:	Αντώνης Δαγκλίδης
ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ	:	Νίκος Νατσούλης
ΦΩΤΙΣΜΟΙ	:	Παναγιώτης Μανούσης
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ	:	Χρήστος Καρανιζόλας

ΔΙΑΝΟΜΗ

Δάφνις	:	Φώτης Νικολάου
πρώτη Χλόη	:	Ρούλα Κουτρομπέλη
δεύτερη Χλόη	:	Έλενα Τοπαλίδου
τρίτη Χλόη	:	Μάρω Γρηγορίου
Δόρκων	:	Γιάννης Γιαπλής
Παν	:	Χόρχε Περδίκης - Βαρουζή
Σύριγξ— Λυκαίνιον	:	Αμάλια Μπένετ
Βρύαζις	:	Κώστας Ρήγος

ΠΡΩΤΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ: Παρασκευή 3 Φεβρουαρίου 1995— Θέατρο "Αποθήκη", Αθήνα.

Ο Δάφνης μιλά:

Τώρα πια είμαι σοφός. Γιατί αν γύριζα στο παρελθόν μου, ξέρω ότι δε θα απέφευγα τίποτα από αυτό.

Η καταγωγή μου από το θεϊκό πάθος του Πάνα και το φόβο της Σύριγγας, μου επιτρέπουν να βλέπω καθαρά αυτό που υπήρξα. Γύρω μου ξυπνούν όσοι μου πρόσφεραν κατά τον έναν ή τον άλλο τρόπο το σώμα τους.

Ο τόπος μου λέγεται αθωότητα και υπάρχουν πολλοί εκεί που με βλέπουν κάθε μέρα με μία κοπέλλα. Τη λένε Χλόη.

Ο αντίζηλός μου, ο Δόρκων, είναι ο καθρέφτης μου. Διεκδικούμε κι οι δύο τη Χλόη. Τον αγαπώ γι' αυτό.

Του άρπαξα τη Χλόη και την πήρα σ' ένα ξέφωτο. Ο καθαρός αέρας του δάσους και η κούραση από τα τόσα μας παιγνίδια με αποκοιμίζουν.

Η Χλόη φεύγει.

Η Λυκαίνιον με βρίσκει γυμνό. Μου μαθαίνει ό,τι δε μπόρεσα να ανακαλύψω με τη Χλόη.

Γιορτάζουμε την απώλεια της αθωότητάς μου με ένα βαλς.

Είμαι ζαλισμένος τόσο, που ονειρεύομαι Νύμφες.

Είμαι ζαλισμένος τόσο, που δεν αντιλαμβάνομαι ότι πειρατές από άλλα μέρη κλέβουν τη Χλόη.

Ο Πάνας εγκαταλείπει το μύθο του και μεταμορφώνεται σε πειρατή.

Μαθαίνω ότι η Χλόη είναι σε απόγνωση. Οι πειρατές τη βίασαν. Ο Βρύαξις την υποχρεώνει σε έναν ασταμάτητο χορό.

Το χρυσό στεφάνι τη σώζει και έρχεται πίσω σε μένα.

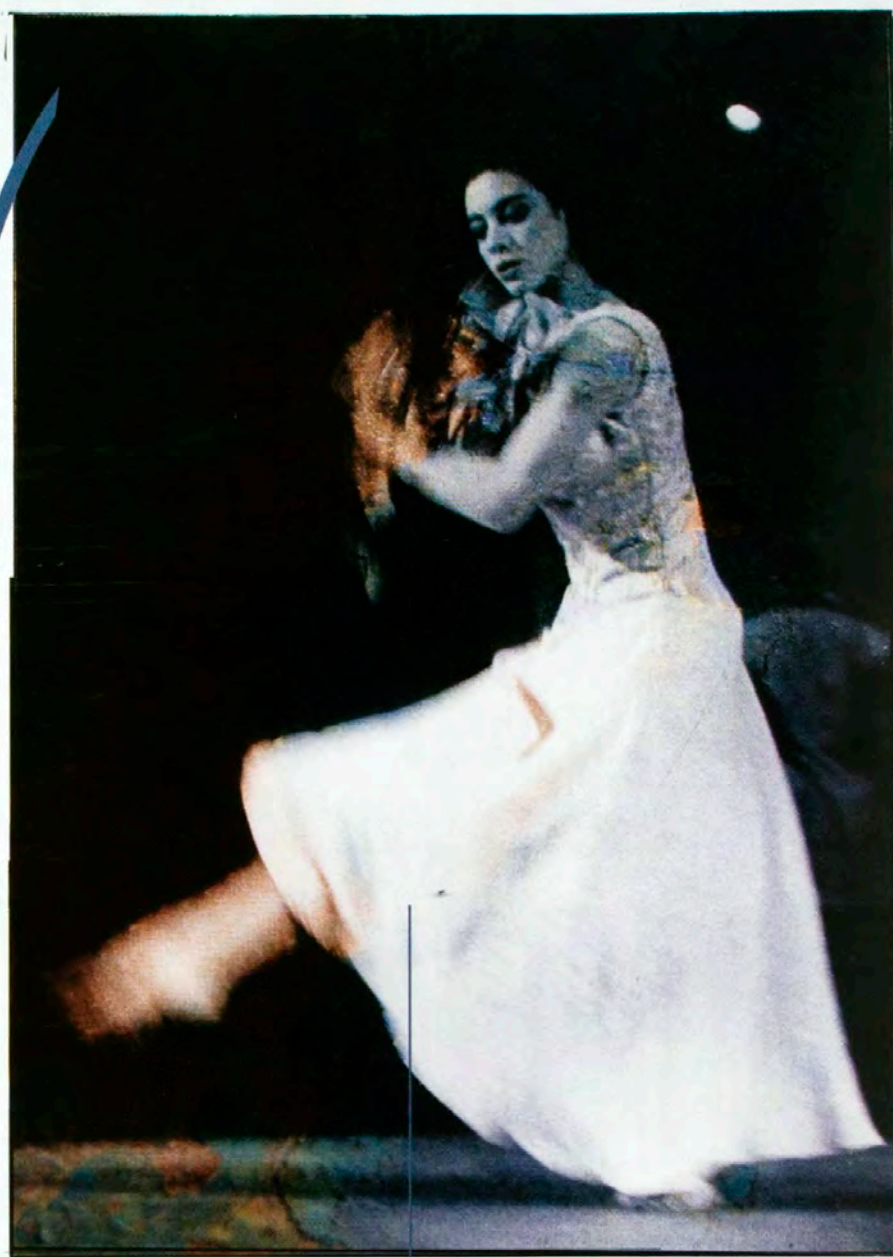
Τώρα κι οι δύο γνωρίζουμε καλά.

Η Χλόη έχει αλλάξει, είναι σαν όλες τις γυναίκες μαζί.

Δεν ανυπομονώ πια. Τώρα μπορώ να χειραγωγήσω την αναμονή μου, να την οργανώσω σαν ένα παιχνίδι. Με χαρτιά σημαδεμένα;

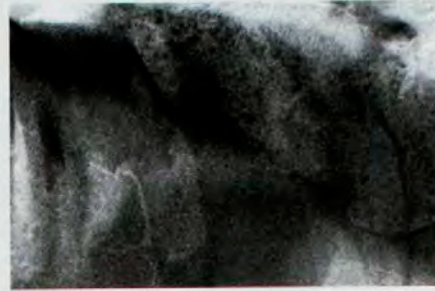
Αυτά θα δείτε Κυρίες και Κύριοι. Μόνοι ή με τα πρόσωπα της χωρίς ηλικία αθωότητάς σας.

ΚΩΣΤΑΣ ΡΗΓΟΣ

Η Π Α Ρ Α Σ Τ Α Σ Η

" Δ Α Φ Ν Ι Σ Κ Α Ι Χ Λ Ο Η "

Συνεπαρμένος από την πρώτη παρουσίαση των "Ρωσικών Μπαλέτων" στο Παρίσι, ο Μορίς Ραβέλ είχε δεχτεί, το 1909, την παραγγελία του Σεργκέι Ντιαγκίλεφ για τη σύνθεση του μπαλέτου "Δάφνης και Χλόη". Όμως ο συνθέτης αργούσε στην παράδοση της παρτιτούρας και έτσι ο ιμπρεσάριος τον κάλεσε στην Αγία Πετρούπολη, ώστε να τον φέρει σε άμεση επαφή με το Μιχαήλ Φοκίν, που θα χορογραφούσε το μπαλέτο, και το Λεόν Μπαζτ, που θα σχεδίαζε τα σκηνικά και τα κοστούμια. Οι συζητήσεις των τριών ανδρών αποδείχθηκαν τόσο ερεθιστικές, που είχαν ως αποτέλεσμα την επιμήκυνση του έργου και την καθυστέρηση, βέβαια, της ολοκλήρωσής του. Ο Ραβέλ δεν παρέδωσε την παρτιτούρα παρά το 1912.

Η ιδέα να μεταφερθεί το ποιμνικό αφήγημα του Λόγγου στη σκηνή ήταν του Φοκίν, που επηρεασμένος από την Ισιδώρα Νιάνκαν, είχε αρχίσει να ενδιαφέρεται με πάθος για την αρχαία Ελλάδα και σκάρωσε και το λιμπρέτο.

Όταν ο Φοκίν άρχισε τελικά τις πρόβες για το "Δάφνης και Χλόη", η προσοχή του Ντιαγκίλεφ είχε επικεντρωθεί ολοκληρωτικά στην πρώτη χορογραφική απόπειρα του αγαπημένου του Νιζίνσκι, που είχε, παρεμπιπτόντως, κι εκείνη αρχαιοελληνικό θέμα ή περίπου: "Το Απομεσήμερο ενός φαύνου".

Η πρεμιέρα του τρίπρακτου μπαλέτου, σε λιμπρέτο - χορογραφία Μιχαήλ Φοκίν, μουσική Μορίς Ραβέλ και με σκηνικά - κοστούμια Λεόν Μπαζτ, δόθηκε από τα "Ρωσικά Μπαλέτα" του Σεργκέι Ντιαγκίλεφ, στις 8 Ιουνίου 1912, στο θέατρο "Σατλέ" του Παρισιού. Πρωταγωνιστούσαν οι Βασλάβ Νιζίνσκι (Μιχαήλ Φοκίν), Ταμάρα Καρσάβινα (Βέρα Φοκίνα) και Άντολφ Μπολμ και την ορχήστρα διύθυσε ο Πιερ Μοντέ. Το έργο, που σήμερα χαρακτηρίζεται ως "χορογραφική συμφωνία", "δραματικό μπαλέτο" ή, ακόμη, ως "μπαλέτο" -σκέτο- δε γνώρισε τότε καμιά ιδιαίτερη επιτυχία. Η παντελής μάλιστα έλλειψη επίδειξης έστω και κάποιου υποτυπώδους ενδιαφέροντος εκ μέρους του Ντιαγκίλεφ για το "Δάφνης και Χλόη", οδήγησε το Φοκίν στην παραίτησή του από τα "Ρωσικά Μπαλέτα", λίγο μετά την πρεμιέρα.

Η πρώτη επανέκδοση και αναβίωση του μπαλέτου θα πραγματοποιηθεί το 1937 από τη σκαπανέα του κλασικού μπαλέτου στην Αμερική Κάθριν Λίτλφιλντ, για το Μπαλέτο της Φιλαδέλφειας.

Από τις νεότερες εκδόσεις σημειώνουμε εκείνη του Σερζ Λιφάρ για το Μπαλέτο του Θεάτρου της Σκάλας του Μιλάνο (1948) και, κυρίως, εκείνη του Φρέντερικ Άστον, που παρουσιάστηκε τον Απρίλιο του 1951 στο Λονδίνο, από το Μπαλέτο του "Σάντλερς Ουέλς" (μετέπειτα Βασιλικό Μπαλέτο της Αγγλίας). Πρωταγωνιστούσαν η Μαργκότ Φοντέιν, ο Μάικλ Σόουμς, η Βιολέτα Έλβιν, ο Τζον Φιλντ και ο Αλεξάντερ Γκραντ. Τα σκηνικά και τα κοστούμια ήταν του Τζον Κράζτον. Η εκδοχή αυτή παρουσιάστηκε στο Φεστιβάλ Αθηνών, στο Ηρώδειο, το 1966, με τη Μαργκότ Φοντέιν και τον Κρίστοφερ Γκέιμπλ.

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΕΚΔΟΧΗ

παρουσίασε ο Ζορζ Σκιμπίν για το Μπαλέτο της Όπερας του Παρισιού (1958) με σκηνικά και κοστούμια του Μαρκ Σαγκάλ και πρωταγωνιστές τους Κλοντ Μπεσί, Ζακλίν Ραγιέ, Μαξ Μποζονί και Μισέλ Ντεκομπέ. Ο ίδιος ο χορογράφος κράτησε τότε τον πρωταγωνιστικό ρόλο. Ο Σκιμπίν θα επαναλάβει, με αρκετές αναπροσαρμογές, ιδίως στα σκηνικά και τα κοστούμια (Ζαν Ντιπόν), την εκδοχή αυτή για τα "Μπαλέτα Χάρκνες". Το δεύτερο μέρος παρουσιάστηκε στην Αθήνα (1968) με την Παντοίτα ντε Περί και το Χέλγκι Τόμασον.

Μια δική του άποψη παρουσίασε το 1962 ο Τζον Κράνκο με το Μπαλέτο της Στουτγάρδης (σκηνικά - κοστούμια Νικόλαος Γεωργιάδης) και μian άλλη ο Τζον Νοϊμάγερ για το Μπαλέτο του Αμβούργου (1972), που, επίσης, παρουσιάστηκε στο Φεστιβάλ Αθηνών, το 1989. Το 1972, η δεύτερη ορχηστρική σουίτα του έργου παρουσιάστηκε από το Εθνικό Μπαλέτο της Ολλανδίας σε χορογραφία Χανς Βαν Μάνεν. Μια ακόμη αναβίωση, άξια μνείας, είναι και εκείνη του Γκλεν Τέτλεϊ για το Μπαλέτο της Στουτγάρδης (1975).

Από ελληνικής πλευράς, ένα ντουέτο χορογράφησε ο Γιάννης Μέτσης για τη Ρούλα Παπαδημητρίου και τον Αναστάσιο Βιτώρο, στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Πειραιά (Βεάκειο, 1975), ενώ με Δάφνη το Χρήστο Παπίδη και τα αρ - νουβό κοστούμια της Λίζας Ζαίμη, το ντουέτο πέρασε στο ρεπερτόριο του "Πειραματικού Μπαλέτου Αθηνών".

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Χόρστ Κέγκλερ.
Συνοπτικό λεξικό μπαλέτου της Οξφόρδης.
Oxford University Press.

Ζαν Μπαρίλ.
Λεξικό του χορού. Microcosme,
Editions du Seuil.

Ζορζ Μπαλανσίν - Φράνσις Μείσον. Πλήρεις ιστορίες των μεγάλων μπαλέτων,
Doubleday Inc.

Μπορίς Κότσο.
Ο Ντιαγκίλεφ και τα "Ρωσικά Μπαλέτα".
Harper and Row.

Λίνκολν Κιρστάιν.
Ο Νιζίνσκι χορεύοντας.
Alfred Knopf.